

ОПРИШКО Ярослав Степанович

Випускник
факультету технології
органічних речовин (1971 р.)

Заступник голови правління
ВАТ «Український нафтогазовий
інститут»

Заслужений працівник промисловості

Народився 21 серпня 1948 р. у мальовничому селі Гірне на Стрийщині — у самісінькому передгір'ї Карпат. Предки по материнській лінії проживали на території, де й сьогодні добре збереглися скелі народного месника Довбуша, а родина батька, вочевидь, мала походження від його опришків, чим Ярослав Степанович дуже пишається.

Умови проживання в незможній багатодітній родині спонукали до раннього пізнання науки виживання. Змалку дітей привчали до виконання домашніх обов'язків, а вже в 14 років Ярослав отримав свою першу зарплатню. В той час неподалік села проводилося буріння свердловини, де працював товаришів батько, і хлопці неодноразово навідувалися до нього на роботу. Це й було перше знайомство з майбутньою професією нафтовика.

У 1966 р. після закінчення школи Ярослав Опришко подався до Львівської політехніки і вступив на хімічний факультет, але виявилось, що на факультеті діє кафедра хімічної технології переробки нафти й газу. Найвища серед інших спеціальностей стипендія на ній мала для юнака неабияке значення, а зважаючи на великий як на той час конкурс — не лише для нього.

«Кожного, хто тримав у руках перший том цього видання, — каже Ярослав Степанович, — неймовірно вразили картини художника Яна Матейка, якими розмальована актовна зала головного корпусу Політехніки. Оця велич і краса, яку я побачив на власні очі уже студентом, одразу запали мені в душу, й усі мої студентські спогади про інститут освячені цією красою». В інституті працювали талановиті викладачі, заклад мав потужну матеріальну базу, одним із перших створив найкращі умови для проживання студентів. У результаті майже всі випускники курсу досягли чималих успіхів.

Переломним моментом у житті Ярослава Опришка було рішення про перехід у 1976 р. на роботу до нинішнього Українського нафтогазового інституту. Молода команда проектувальників, до якої належав і він, з ентузіазмом розробляла проекти новітніх технологій підвищення нафтовіддачі глибинних покладів за допомогою води в умовах із високими термодинамічними параметрами та впроваджувала їх у життя. На основі цих досліджень інститут отримав патенти на наукові розробки у Великобританії, Мексиці, Канаді та Німеччині. Не менш цікавою була участь у розробці проектів облаштування

дослідної ділянки для процесу внутрішньопластового фронту горіння на покладах із високою обводненістю.

Значний досвід, набутий в інституті, знадобився при проектуванні нафтових родовищ на Кубі. Детальному вивченню підлягали найбільші за запасами нафтові родовища Варадеро, розташованого безпосередньо під територією однойменного всесвітньо відомого курорту та родовища Бока де Харуко. Технічну реалізацію облаштування цих родовищ доручили досвідченим фахівцям інституту, а одним із головних інженерів проекту був призначений Я. С. Опришко.

Із початком приватизаційних процесів в інституті Ярослава Степановича було обрано директором проектного відділення. Найціннішим своїм досягненням за десятилітній період роботи в умовах нестабільності він вважає збереження в інституті висококваліфікованих фахівців, які й сьогодні успішно працюють на розвиток науки і чий імена стали справжнім брендом установи. Саме на цей час припадає розробка проекту облаштування стратегічно важливого для Томської області Мильджинського газового родовища. Робота фахівців інституту була високо оцінена найвищим керівництвом Газпрому Росії, яке приймало об'єкт в експлуатацію.

«Започатковані в ці часи партнерські стосунки з нафтовиками Сибіру тривають і сьогодні. Саме завдяки раніше набутому іміджу оновлена команда менеджерів забезпечила навіть у кризовий для країни період стабільний розвиток інституту, — переконаний Ярослав Степанович. — А це також хороша перспектива для теперішніх і майбутніх випускників моєї alma mater».

За час роботи в інституті Я. С. Опришка неодноразово нагороджували почесними грамотами й відзнаками ВАТ «Український нафтогазовий інститут» та відомчих установ. За наукові досягнення в нафтовій галузі Ярослав Степанович удостоєний Бронзової медалі ВДНГ, а у 2008 р. Указом Президента України йому присвоєно звання «Заслужений працівник промисловості».

Велику підтримку, розуміння й любов Ярослав Степанович отримує від своєї родини — турботливої дружини Лесі Іванівни, улюблених сина Максима та невістки Ірини. Протягом усього життя він сповідує закладений з дитинства принцип матері: «Роби добро людям, і довго проживеш на цьому світі, і тобі буде добре».